

WANDER

Vader,

Deze brief zal je niet lezen, waarschijnlijk zal je van het bestaan van al deze zinnen nooit afweten. Wat is het nut van woorden als die niet worden begrepen. Als je iets wil uitleggen maar beseft dat het nooit op de juiste manier zal overkomen. Je voelt niet alleen frustratie, je wil het uitschreeuwen. Niet uit woede maar uit hulpeloosheid.

De weinige gesprekken die we voerden, eindigden vaak in een Babylonische spraakverwarring.

Maar toch ben ik onder de indruk. De moeilijke weg die je aflegde en de dingen die je realiseerde. Als arme boer uit onherbergzaam gebied in Marokko vertrok je naar het beloofde land. Om geld te verdienen en je gezin een toekomst te bieden. Daar ben je ruimschoots in geslaagd. Negen kinderen hebben hun plaats gevonden. Net zoals jij je plaats vond.

Als analfabeet in een land waar je nog nooit van had gehoord. Waar ze een taal spraken die voor jou klonk als een mengeling van kakelende kippen en blaffende honden. Die taal praat je goed, bovendien met een Waas accent. Goed, maar niet goed genoeg om diepere gesprekken te voeren. Dat gevoel heb ik als ik in het Marokkaans-Arabisch dialect (Darija) praat. Of Amazigh. Goed, maar niet goed genoeg. Terwijl mijn Nederlands gekakel vloeiend is. Zo vloeiend dat ik van taal mijn beroep heb gemaakt. Mijn eerste roman kwam vrij onverwacht. Ik had het niemand verteld. Ik weet niet waarom. Bang om te falen? Of wilde ik iedereen verrassen met mijn roman en daarmee aantonen dat ik toch niet waardeloos ben. Wat je me vaak doorstak. Die woorden verstond ik goed. Misschien was ik te gevoelig en klonk het in mijn hoofd veel te hard?

Maar ik weet dat je soms spijt had en dat je het niet zo bedoelde. Maar toch was je te koppig om het toe te geven.

Mijn ouders zullen mijn boek niet lezen, dat was de quote die de media graag en gretig gebruikten. Alsof mijn ouders niet trots op mij waren. Natuurlijk waren jullie trots, daar heb ik nooit aan getwijfeld. Misschien heb je wel iets gelezen. Want ik weet dat je niet altijd analfabeet bent gebleven. Ik vermoed dat jij jezelf hebt leren lezen en schrijven. Een beetje, maar toch. Voor wie woorden alleen geheimen waren, heb je eindelijk het slot kunnen kraken. Voor iemand die alleen werkte en die ik nooit met een boek of een krant zag. Zelfs reclamefolders bekeek je niet. Alsof ze van kryptoniet gemaakt waren. Misschien was je het beu om in Spanje te verdwalen als we met de auto op vakantie gingen naar Marokko. Terwijl ik dit schrijf voel ik plots een zekere nostalgie en moet ik denken aan mooie en minder mooie verhalen.

Ik ben de veertig voorbij en het is de eerste keer dat ik dit durf te schrijven. Je had een hartaanval gekregen. We zijn nu enkele weken verder en gelukkig gaat het goed met je. Ik moet toegeven dat ik daar erg van geschrokken was. Ik kan me niet herinneren dat je ooit ziek bent geweest. Bij jou zag ik zelden een moment van zwakte, je leek onverwoestbaar.

Toen je in het ziekenhuis lag, had je mij gebeld. Om op bezoek te komen. Het was de eerste keer dat je vroeg om langs te komen. Natuurlijk ging ik komen, maar de uitnodiging raakte me diep. In mezelf prevelde ik een bedankt. Niet voor de invitatie maar een dankbaarheid voor alles wat je mij gaf. Ik begreep steeds beter dat het leven niet altijd is wat je ervan verwacht. Zelfs zonder de juiste woorden is de liefde tussen vader en zoon rotsvast.

Je zoon.